

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967578816/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

1

d 27de May 85

En gladere og Behagligere god Morgen
end den Hiertet ønsker min B- kan
der ikke findes. Hvor høyligen vilde det
glæde mig, om det i mindste Maade kun-
de Bidrage noget der til, at jeg siiger
den kiere I- at hans D- har sovet
bedre i Nat end i de sidste 7 til 8te
Nætter. Hosten var bedre, og i Følge
deraf er Hoved Pinen ikke meget stærk
endnu, Lidet siger intet, man skal Lide
noget i denne Onde Verden. Jmidler-
tiid er Kroppens Onde dog et Blot Jntet
imod Sielens, og end og dette er Blevet
mindre, den har smagt en Art af Glæde
igien ved et nyt Beviis paa min Vens
kierlige Erindring. Men hvorfor vælger
De stedse noget, som den elskede Haand
det kommer fra ikke kan give sin store Værd
eller veed De med Overbeviisning, at det
mindste med det største fra Dem, er Lige
vigtigt og kiert for mit ømme Hierte? *Million*
Tak for Kysset og Hilsenen De sendte mig
med min Broder, min Siel trængte til
den, der var overmaade nedslagen, og De
maae selv slutte, hvor vigtigt det var mig
naar iblandt de mange quælende Sorger,
der trykke min Barm, den, at troe at finde
at min inderlig elskede I- ikke tænkte saa
Vel om sin D- som hun fortiente, opslu-
gede saaledes alle de andre, men paa saa tryk-
kende en Maade, der neppe tillod mig at

39

2 sandse. Gud! for alle de Taare jeg har fældet i en Tiid af Otte Dage! Hvor umagede jeg mig ikke for at holde Dem tilbage og hvor lidet stod det i min Magt, og ved den Leylighed har jeg følet en Besværighed for- aarsaget af Graaden, som hidindtil var mig ubekjendt, ihvor meget jeg end havde grædt i mine Dage. Da de imod min Vil- lie frembrydende Taare, hindrede mig fra at sye, saa vilde jeg standse, eller for- korte Virkningen af Dem, og tørrede der- for saa ideligen og fast mine Øyne, at jeg gned Huden af det høyre Øye Laage, og fik Saar paa det. Det er ingen Griller, men noget De sagde mig den sidste Gang De var hos mig, der har voldet min Siel saa megen Angst og som allene kan fordrives ved at høre af Dem selv, hvor for og af hvad Aarsag Deres Hierte var saa langt fra Deres Læber ved at tale med en Veninde, hvis Hierte og Lønligste Tanke stedse Ligger Blot og Bart for Dem, og som for ikke at give Dem Anledning til at være uop- rigtig, aldrig spørger, aldrig fritter, men Lader sig nøye med hvad min Ven vil sige eller fortie, og til denne Besked- ne Veninde, siger De af egen Drift uden mindste Tilskyndelse noget, som De ikke kunde meene det mindste med. Kan De nægte, at det maac smerte et Hierte, som mit? Men saa Bitterlig, som det end kræn- ker mig, saa er De dog min Siel Ligevær- mit høyeste og eneste Jordiske Gode, til

40

hvis Vel Liv og Blod stedse med Glæde
Blev givet af Deres hengivne D-
I margin på brevets første side er tilføjet:

Dette Brev skulde min I- havt halv 7. Men jeg kunde ingen
Bud faae før. Farvel elsk mig hundrede Deelen, som jeg
Dem, og Deres D- er Lykkelig.

Det er tåretyngtet skriveri, men ærlig og psykologisk forståelig
snak. Den hengivne Dorothea er rigtig godt ked af det og giver sin
begrundelse, mest direkte i brevet af 21. maj: »Deres Syn er min
eneste Glæde, det koster mig altsaa Taare at vide jeg faaer Dem
ikke meere Daglig at see«. Det er ikke jalousi. Det er ægte sorg,
men det er også, hvad man ikke hidtil har bemærket: en nydelig,
raffineret og kærlig bryllupsgave til en god ven. »Vi vil savne x
meget, hvis han/hun forlader os«, skriver man i dag i anbefalinger
ved stillingsansøgninger. Det er en personlig kvalitet at være en,
man savner. Sådan var det også set med Biehls øjne.

Mod slutningen af M.U.L. (s. 38,48-39,18 og 45,3 til slut) be-
skriver Biehl forholdet til Bülow i en helt anden tone. Det er en fin,
poetisk og afrundet fortælling, et kærligt portræt, der burde kunne
læses af enhver uden altfor store misforståelser.

Men også Bülow beskriver Biehl i sin selvbiografi, som blev
udgivet af Aage Friis i Dansk Maanedsskrift, udgivet af Jac. Appel
og L. Moltesen, Kbh. 1899, s. 406-428 og 474-493. Størstedelen af
Bülow's beskrivelse er citeret hos både Bobé, H. P. Rohde og Ce-
dergreen Bech og bringes her i sin fulde ordlyd:

»Paa den Tid gjorde jeg et saare interessant Bekiændtskab, som
jeg dengang var ligesaa bange for, som det siden glædede mig, og
som jeg søgte at undgaae. - Det var Jomfrue C. D. Biehl - et af de
meest dyrkede, godmodigste, aanrigste og i Selskab behageligste
Fruentimmere, som levede paa den Tid - havde, uagtet hun per-